

Významná výročí v roce 1993

50 let od zničení Českého Malína
50 let od tragédie v Michně
Sergejevce
70 let od založení České matice
školské

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/93
ročník 3

PŘÍRODA NA VOLYNĚ

Pole, luka, lesy, množství vod, to vše dávalo možnost života zvířené. Přirozeně, že dobré podmínky skýtaly i dobrou možnost k rozšíření chovu veškerých domácích a užitkových zvířat. V polích byl zajíc, méně už divoký králik, ten se držel podobně jako liška spíše u lesních okrajů. Dále tu byli jezevci, syslové, tchoři, krťci, hraboši a další. Tchoři a lasičky se rádi zdržovali poblíž usedlostí. Z ptactva oživovali pole a luka koroptve, křepelka, čápi rackové a z mnoha dalších menších ptáků skřivan, kterých tu bylo mnoho a provázeli rolníka při práci svým zpěvem od jara do podzimu. Skřivan, koroptve, křepelka potřebují k hnízdění meze a příkopy, kterých tu hned při příjezdu Čechů na Volyni vzniklo při odvodňování mnoho. V polích a lesích scházel bažant, snad proto, že tu nebyl nikdy vysazen. Zjistěte i jemu by se tu bývalo dobře dařilo, když koroptve a křepelky v tak hojném počtu se zdarem přecházely poměrně tuhé zimy. Domnívám se, že se jim dařilo i proto, že měly přes zimu možnost dobrého úkrytu i obživy. Každý hospodář totiž vyvážel po celou zimu hnůj na pole, kopyk hnoje byly rozhazovány až na jaře. Kopek bylo rozvezeno mnoho, a když ty dřívější sniž úplně zakryl, objevovaly se stále nové a nové. Tyto kopyky právě skýtaly koroptvím úkryt i obživu. Při mlácení píce jen proklouzl přes mlátič buben sem tam špatně vymlácený klas, který se s hnojem dostal na pole, ale i jinak se v hnoji nacházelo zrní a to skýtalo ptákům potravu. Další výhodou a pomocí pro přečkání zimy bylo to, že za každou stodolou býval stoh slámy, mnohdy ještě stoh nezvymláceného obilí, obvykle ovsu nebo směsky, které se nestačilo vymlátit na podzim a s kterým se čekalo až pominou silné mrazy. To byl další zdroj úkrytu a obživy nejen pro koroptve, ale i pro jiné ptáky – vrány, vrabce.

Oproti sedmdesátým létům 19. století vymizeli z našeho kraje a širokého okolí vlci a medvědi. Medvěd vymizel asi mnohem dříve, o něm se vyskytovalo jen málo zvěstí ve vyprávění starých usedlíků. Zalo o vlčích je od dob prvního českého osídlení Volyně hojně zpráv. Ovšem za našich časů, tj. od počátku 20. století nebylo tu po nich žádné stopy. Jenom my, kluci, když jsme chodili do lesa na houby, objevovali jsme tu polozavalené jámy, které kdysi sloužily jako pasti na vlky a medvědy. Je přirozené, že vlci byli kdysi pro první osídlence

metlou, když byly hospodářské budovy stavěny narychlo ze dřeva, jen tak, aby bylo možné ochránit zvířectvo před deštěm, zimou a větrem. A tehdy potulující se smečky vlků dokázaly dostat se do těchto nepříliš pevných chlévů a udělat v nich paseku.

Za našich dob bývalo u nás mnoho čápů. Byl tu pro ně skutečný ráj. Snad díky pověře, že čápi přinášejí štěstí tomu domu, kde se usídlí, nikdo jim neublížoval. Naopak, lidé se je hleděli přilákat a dávali jim na střechy na plochu položená stará kola od vozů, aby se jim hnízda dobře stavěla, což čápi rádi přijímali. Potravu tu měli dostatek, žab na lukách a polích byla hojnost, ale i myši rádi jedli a pro zpestření jídelníčku sbírali při orbě za pluhem žížaly. Ve žních chodili vytrvale za žacím strojem a sbírali žáby, myši a velké zelené kobyčky. Byli velmi krotcí, snad vědomí si svého privilegovaného postavení. Jako malí kluci jsme je často chtěli chytit, když tak majestátně a v bezprostřední blízkosti kráčeli za strojem a zdálo se, že stačí jen sevřít ruce. Ale kdepak! Buď udělali rychlejší krok, nebo na svých vysokých červených nohách rychle uskočili do značné vzdálenosti, případně uletěli o kus dál, kde ve svém sběru potraviny nebyli rušeni.

Ve vodách byla hojnost ryb všeho druhu. U nás hlavně štiky, bělice, okouni, kapři, "miňky" (válcovité ryby jako uhoř). I když se o jejich rozmnožení nikdo nestaral, bylo jich dost a zvláště velké řeky oplývaly množstvím ryb. Vody tu byly čisté, protože průmyslu bylo málo. Rovněž i raci byli v těchto vodách domovem.

Rybničky, zátočiny řek a potoků často vytvářely plochy bažin a jezírka obrostlá rákosím. To skýtalo dobré

pokračování na str. 2

dokončení ze str. 1
podmínky pro mnoho druhů vodního ptactva. Převládaly divoké husy, kachny, lysky, volavek už bylo méně, racci luční i polní a čápi ti už byli ptáky spíše domácími. Nejlépe se to poznalo na podzim, co různých druhů ptactva tu žilo.

Čápi měli zvláštní zvyk, že na podzim se shromažďovali na lukách, lidově se říkalo, že konají sněmy. Některý rok se jich sčítalo kolem stovky i více. Někdy jich bývalo jen několik desítek a vylučovali ty jedince, kteří neměli partnera či partnerku. Po jejich hromadném odletu do zimovišť se títo vyloučení jedinci dlouho toulávali po lukách, až snad mrazy je přinutily odletět dál. Byl to krutý úděl, ale lidé jej nemohli ovlivnit. Na Zálesí měl jeden občan takového čápa – vydědence asi po tři roky.

Odlet veškerého vodního ptactva se konal obvykle k večeru, když slunce bývalo nízké nad obzorem. Odletěli jhozápadním směrem v typických formacích a některá tato šipovitá formace čítala až sto a více jedinců. Některý den odletalo i čtyři až pět těchto šípů. To se dalo tenkrát uvidět jen u nás. Byla to jedinečná podivná, doprovázená husím, nebo kachním skřekem. Přilet na jaře už býval v mnohem menším množství a obvykle kolem deváté hodiny ráno. Snad aby jim nebylo horko, proto odletali večer a přiletali ráno.

V našich českých lesích nebyli vidět ani jeleni, ani srny. Ti se ponejvíce nacházeli ve velkých panských lesích ve zvláštních oborách pro ně zřízených. Také telfev a telfivek byli doménou panských obor. Zato ale hnízdilo ve všech lesích mnoho různých ptáčích druhů počínaje menšími orly, sokoly, jestřáby, lesními

káňaty a konče sovami a kukačkami. Samozřejmě, že vrány, straky, špačci a mnoho různých drobnějších ptáků naplňovalo lesy v přehojné míře. Jakýmsi normálním jevem u nás bylo, že čas od času se objevovali v usedlostech co nevídaní hosté ptáci dravci, aby si odnesli slepičku, kachnu, ba i husu, ti menší aspoň kuře nebo holuba. To býval na dvoře vždy ohromný poprask se spoustou křiku a rámusu vši drůbeže a to vyburcovalo hospodyni, případně i další členy rodiny, byli-li náhodou doma a ne na poli. Všichni vyběhli ochránit tu přezormanitou drůbež chásku, ovšem ve většině případů už jen zahlédli, jak král ptáků odnáší oběť ve svých drápech.

V každé usedlosti bývalo mnoho různých drůbeže, nejvíce slepic, pak kachen, krůt a u Roubkových, Hovorkových a Stárkových měli drůbež okrasnou – perličky, u Roubkových a Hovorkových (ve mlýně) dokonce pávy.

Když se naši předci přistěhovali na Volyn, nebyly nikde žádné zahrady. Když po těžkých začátcích bylo konečně docíleno scelení pozemků a začalo se s výstavbou obce, začal ihned každý náš občan s výsadbou zahrady na svém dílu. Tehdy nebylo v našem okolí žádných ovocných školek, ale zato byly lesy bohaté na různé druhy třešní, višní, jablek, hrušní, samozřejmě že všelijaké jakosti, ale s mnohými mladými pláňaty. Prostě byl tu velký výběr různých stromů až do našich časů a každý občan si bez potíží sehnal podnože k roubování. Třešně tu byly dobré jakosti i bez roubování. Ostatní rouby si obstarávali ve staré vlasti a objednávali je od zahradníků – štěpařů. Tak se ve velmi krátkém čase naše obec a mnoho

dalších ocitlo v zahradách. Z dálky bylo možno ihned rozeznat českou obec od ukrajinské. Tam bývala zástavba velmi hustá, neboť jejich statky se stále dělily, na zahrady nebylo místo. Naši předkové vysazovali vysokokmeny. Stromy byly vysokého vzrůstu a měly rozsáhlé vysoké koruny. Pod nimi bez potíže projížděli koně. Měli jsme jableň – vyjmečně polokmen – která dokázala dát dvanáct metrických centů jablek a rodila každý rok. Nejrohutnějšího vzrůstu dosahovaly třešně. Třešňové stromy v aleji u Roubků bylo možno přirovnat k velkým dubům. Měly tak velké množství ovoce, že se nikdy žádná z těchto třešní nedočkala, že by ji někdo očesal. I když špačků, vran a vrbců bylo u nás dost, ukončily sklizeň zpravidla až deště, když plody byly přežalé. Bylo jich pak rozředěných plná zem.

My jako kluci jsme byli v lese jako doma, a tak jsme hlavně v Roubkové lese věděli o každé třešni, která má nejlepší plody; jablka a hrušky jsme nesháněli, ty jsme měli doma. Za našich časů, to je mezi první a druhou světovou válkou, byly naše zahrady plné plodů a ovoce z českých obcí putovalo do všech velkých polských měst.

Vzpomínky na volyňskou přírodu, jak ji poznal v době svého dětství Josef Bečvar, jsme našli v kronice obce Česká Huleč.

Jistě vám všem připomene v těchto jarních dnech krajinu, kde jste prožili své mládí.

Kronika líčí historii obce ČESKÁ HULEČ od jejího založení v roce 1870 až do roku 1947, jejími autory jsou: Václav Storek, Danuše Němcová, Jiří Bonek.

Václav Bižovský HLÁSÍM SE KE SVĚMU VOLYŇSKÉMU PŮVODU

Někteří krajané se přestali ke svému volyňskému původu hlásit, snad se za něj stydí. Vážení krajané, nemáme se za co stydět, naopak právem můžeme být hrdí na to, že pocházíme z Volyně. Ke své staré vlasti jsme se vždy na Volyni hlásili, v době první světové války se řada našich krajanů přihlásila do českých legií v Rusku a bojovali proti Rakousko-Uhersku. Ze vzniku samostatného Československa v roce 1918 měli radost i krajané, kteří v té době žili na Volyni. V době okupace československé republiky fašistickým Německem, poskytl volyňští Češi jako první pomoc uprchlíkům z Československa. Začátkem roku 1944 mnoho našich krajanů narukovalo do 6. vojskové jednotky v SSSR a mnoho jich obětovalo své životy, často velmi mladá. Po reemigraci do CSR jsme vypravili o krutostech Stalinova režimu, o vyvážení nevinných lidí na Sibiř a všech dalších hrůzách, které jsme ze Sovětského svazu znali. Po Únoru 1948 byla pravdomluvnost našich lidí tvrdě potrestána: mnoho krajanů bylo zatčeno a nevinně odsouzeno jen proto, že projevíli odpor ke Stalinovu režimu, který v té době

komunisté zaváděli i v Československu. Neznám však jediný případ, že by volyňský Čech byl odsouzen za krádež, podvod nebo jiný přešlepek. Naopak mnoho našich lidí vykonalo a vykonává dobré skutky. Stačí si jen přečíst Zpravodaj a vidíme, kolik se již provedlo sbírek jak peněžních, tak i ošacení, knih a dalších potřebných věcí na nejrůznější humanitární účely. Poskytujeme trvale pomoc krajanům nově přistěhovaným z okolí Černobylu, hlavně dětem. Krásný dárek např. poskytli krajané z Litoměřického regionu: ovocné stromky pro nové repatrianty ve Stráži p. R. a v Rovně. V okresních novinách Směr jsem si přečetl poděkování občana z Teplic, který zapoměl peníze v sázkové kanceláři a byl překvapen, když po týdnu mu naše krajanka vrátila peníze, které již oželel. O vánocích jsme s manželkou navštívili sprátenou rodinu; když přišla řeč na vánoční dárky, řekl nám přítel, že dárky pod stromčkem našly jenom děti, ostatní peníze určene na vánoční dárky věnovali na konto Dobré vůle. A další peněžní příspěvek poslali na pomoc lidem z bývalé Jugoslaviie. Samozřejmě, že i mezi námi se najdou výjimky.

Potkal jsem krajana, pozval jsem ho mezi nás do odbočky Sdružení a on mi odpověděl: "Jaké výhody z toho budu mít?" Musel jsem mu vysvětlit, že nejsme bývalá KSČ.

Myslím, že pomáháme všem ochotně a rádi snad i proto, že sami jsme museli překonat mnoho útrap a nesnázi jak za války tak i po naší reemigraci. Vážení krajané, za svůj volyňský původ se opravdu nemusíme stydět, naopak právem jsme na něj hrdí. Nejlépe to za nás všechny vyjádřil na nedávném pražském setkání náš krajan, člen opery ND, Eduard Haken: "K svému volyňskému původu se vždy hrdě hlásím!"

Zeny bojující

je velmi zajímavá publikace, ale Sdružení sděluje, že NEMÁ tuto publikaci na prodej. Knihu vydal ÚV SBS s využitím financí z dobrovolné sbírky, kterou provedla Helena Kříkavová a která se dobrovolně ujala úkolu, předat každému dárci jeden výtisk knihy. Kniha je neprodejná a ÚV SBS ji přidělil svým okresním sekretariátům, školám, knihovnám a pod. a několik výtisků také Sdružení.

Jiřina Zarecká JAK JSME SE NA VOLYNI LÉČILI

Po první světové válce vyrůstaly v naší obci Kněhyňky domky a domy jako houby po dešti. Kdo jel po silnici Kovel-Luck, na první pohled poznal, že zde žijí Češi. Nikdo ale nemohl na první pohled poznat, jak jsou tito příčnířiví lidé ve všem odkázáni sami na sebe, dokonce i ve zdravotní péči. Pan doktor Goldberg, náš budoucí praktický lékař, si tenkrát ještě osvojoval medicínské vědomosti v matičce Praze, budoucí porodní asistentka, tak zvaná "akuserka", si těžce razila cestu na Volyně z sovětského ráje, aby se mohla na Volyni usídlit natrvalo. A tak zaskakoval lékaře bylinkář děda Kopecký, asistentku zastupovala zatím babka Rozová. Můj vyvejený otec jí vždy vezl trysek z obce Miluše, vzdálené od Kněhyněk tři kilometry. Často se stávalo, že babka musela dříve ošetřit vyšešeného otce než rodičku. Děda Kopecký si získal největší slávu ani ne tak znalostí léčivých rostlin a jejich vhodným použitím, jako rychlou léčbou své ženy, kterou dokázal vyléčit za jedno dopoledne. Babička často nařikala, že jí bolí klouby a tak děda šel, natrhal kopřivy, dal je na prostěradlo a babičku do něj pevně zabalil. Potom odešel do lesa na houby. Nahodilý chodec uslyšel volání o pomoc a nebyl jeho, tak by se babička ukřičela. Vyndal tabulku z okna a nešťastnici z prostěradla vysvobodil. Byl už nejvyšší čas, babi už jen spívala. Když svoji "léčbu" léčila sousedkám, nadávala dědovi ve třech řečech, ale on se smál a říkal: "Hlavně, že to pomohlo a bolesti jsou pryč!" Kdo dostal kožní nemoc "ruži", tady byla veškerá věda krátká. Jediný, kdo mohl

pomoci, byla stará Ukrajinka ze sousední vsi, která již na první pohled připomínala vědmu. Češi jí moc nevěřili, ale když bylo nejhůře, šli za ní také. Ukrajinka položila na postižené místo lneňný ručník, připravila si chomačky koudele a jeden za druhým páčila. Při tom septala zakladno: "Ty je bila, ty je rózova, ty je červona" atd. Kupodivu do pěti dnů byla růže pryč.

Moje dobrá matka také fušovala do medicíny. Sotva skončili posvicenské radovánky a přišly podzemní plísňanice, už začali lidé pokášlat a pocítovali loupání v zádech. To se pak k nám trousili děti se vzkazem a prosbou, aby jim matka postavila "bančky". Většinou jsem ji doprovázela, proceduru znám tedy dodnes. Asi patnáct "baněk" vytřela matka denaturovaným lihmem, zapálila chomaček vaty na silném drátu a strčila ho do připravené "bančky". Musel to být rychlý pohyb, aby se skleněná nádoba příliš nezahřála, ale jen vypudil vzduch, kam se po přiložení vtáhla kůže a podkožní vazivo. Po deseti až patnácti minutách se nádoba setrně odstranila a čím větší modřina po "baňce" zbyla, tím byl větší účinek.

Některí lidé na Volyni spíše věřili na pijavice. Ty měly proti běžným baňkám tu výhodu, že se mohly přikládat na různé části těla včetně čelistí při bolestech zubů. Osvědčily se i po rvačce, postižený tak mohl své modřiny svadět na pijavice. Měla jsem z pijavic hrůzu, byla bych s matkou nikam s nimi nešla, ale našťásti jsme doma tuto havěť neuznávali.

Čirou náhodou se do léčebných praktik dostal i můj otec, ačkoliv jeho pomoc a rada skončila naprostou katastrofou. Jednou se na něho obrátil jeden z jeho vrstevníků o radu, nevst-li o něčem "proti dětem", když tak často jezdí do lucké lékárny pro léky. "To víš, že ti něco seženu" sliboval otec a oči mu svítily ještě vždycky, když přiběh vyprávěl svým známým. "Máma by mě zabila, kdyby věděla s kým chodím na seno" zdůvodňoval své obavy dotčený. Můj podařený tatík mu přivezl pár průsvitných kulíček ricinu, který měl děda v zásobe, když senesové lustry nezabraly na úpornou zácpu. Výsledek byl katastrofální. Hned druhý den po ránu se u nás objevila milovníkova matka, což to Vašek dal jejímu klukovi za svinstvo, že od večera ze záchodu nevyleze a hrozně nařiká. Dokonce přinesla jako důkaz jeho zánovní kalhoty. "Toho až potkám, tak ho roztrhnú jako hada!" vyhrožovala a třískla vrátky. Chudák stará, kdyby věděla všechno, otci by asi poděkovala, že jí připravil o nežádoucí snachu. A táta si tento spolehlivý způsob antikoncepce nenechal ani patentovat.

Myslím, že je to všechno. Možná, že mi něco uniklo, ale byla jsem v dětství nesmírně všetečná. Prostě tenkrát neměl nikdo na stonání čes a také dobrá strava, dobrá pramenitá voda, vzduch jako víno, to byla volynská základna zdraví. Když však někdo opravdu těžce onemocněl, nemocnici většinou vystřídala "báfuška" se slovem útechy. Byl to těžký, ale dobrý život, i když začátky na Volyni byly opravdu nesmírně těžké.

ZPRÁVA REDAKCE

Vážení přátelé, redakce Zpravodaje vám děkuje za všechny pěkné a zajímavé příspěvky, které k naší radosti zasíláte. Bez vaší spolupráce by náš časopis byl chudíčký. Zároveň vás chceme požádat o trpělivost, často se stává, že svůj příspěvek nenačtenete v nejbližších číslech. Snážíme se uspokojit všechny čtenáře a tak stíráme nejruznější temata, hodně se věnujeme historii, ale i současnost musí mít na stránkách Zpravodaje své místo. Některé příspěvky schováváme k různým výročím nebo jiným příležitostem. Někdy se stane, že se sejdou několik článků na stejné téma, to je pak opravdu těžké rozhodování, který článek uveřejnit. Každý měsíc při přípravě nového čísla probíráme celou zásobu a zvažujeme, které příspěvky tentokrát do čísla, tak skromného rozsahem, zařadíme. Ujišťujeme vás, že žádny z vašich článků se ani neztratí, ani neupadl v zapomnění. Odpovídat na každou jednotlivou záležitost nemůžeme, proto vás prosíme, neklesejte na mysl a své články a náměty zasílejte jako dosud.

VÝZVA

Barbora VRÁTNÁ, pětadvacetiletá maminka dvou malých holčiček, by si ráda dopisovala s mladou maminkou, která se k nám nyní přistěhovala v rámci repatriace z Ukrajiny. Adresa: Barbara Vrátná, B.Četny 4, 705 00 Ostrava 5.

Historie Čechů z Volyně

První ze základních úkolů Sdružení - vybudování putovní výstavy, se blíží začátku realizace v Národním muzeu. Sběr exponátů a dokumentace, což byl nezbytný předpoklad, aby výstava vůbec vznikla, zajišťovali téměř vyhradně vedoucí regionů se skupinami aktivistů historické komise, které si vytvořili. Všem jim a všem darcům již nyní vřele děkujeme. Celkové hodnocení průběhu budování výstavy zveřejníme ve Zpravodaji až v závěru její realizace.

Sdružení přistoupilo k plnění svého druhého základního úkolu: sepsání dějin naší menšiny. Osnovu již autor budoucího díla, doc.PhDr. Jaroslav Vaculík, ČSe zpracoval a široký kolektiv asi 45 členů Sdružení ji posoudil. Základní informace použije autor z knihy, kterou vydal již v r. 1984:

Ukázka poštovní obálky

V minulém čísle Zpravodaje jsme sdělili, že našim členům nabídneme ke koupi k soukromému použití poštovní obálky s natíštěnými symboly, které připomínají významná výročí z našich dějin; uplynulo 50 let od zničení Ceskeho Malina a tragedie v Sergejevce a 70 let od založení České matice školské. Zde představujeme jeden z pěti symbolů, které jsou na obálkách. Poštovní obálky budou v prodeji u vedoucích regionů již koncem dubna.

Reemigrace a usídlování volynských Čechů v letech 1945 - 1948, dále použije dokumenty z archivů v Čechách, Polsku, na Ukrajině a v Rusku, ovšem některé části díla bez pomoci členů Sdružení zpracovat nemůže. Autor využije kroniky obcí, které jsou již zpracovány, (k dnešnímu dni je jich 46) a ty, které v nejbližších dnech dostaneme. Využije také informací, které jsme získali z dvou anket k historické mapě o Čechích na Volyni. Možná, že bude nutno k tomuto účelu uspořádat ještě další anketu.

Ve Zpravodaji vás budeme pravidelně informovat o průběhu prací a podle potřeb autora se na vás budeme také obracet s prosbou o pomoc. Přemyslejte již nyní o tom, čím můžete vy, nebo vaši známí přispět k sepsání tohoto tak potřebného díla. V. Petříček

DARY

Na fond Sdružení darovali:

- Boris Hykán z Kadaně 300 Kč - Olga Kadavá z Liběšic 200 Kč - Václav Palla z Loštic 200 Kč - Jaroslav Bém z Mariánských Lázní 150 Kč - Ladislav Masopust z Jirkova 100 Kč - Emilie Ceperová z Pohořelice 100 Kč - Marie Zemanová z Chomutova 100 Kč - Vlasta Plocová z Chomutova 100 Kč - ing. Anna Svobodová z Prahy 100 Kč - nejmenoval, dárci z Prahy 50 Kč

Na fond Sdružení z regionu Mohelnice darovali:

- Božena a Vladimír Beštovy ze Zábřeha 200 Kč - Anna a Miloslav Vohralíkoví z Libiny 200 Kč - Věra Machová z Podolí 100 Kč - Věra Jelínková z Loštic 100 Kč - Vlasta Šimsová z Jesenika 100 Kč - Vlasta Frišová z Jesenika 100 Kč - Antonie Kočková z Mohelnice 100 Kč - Antonie Šanová z Vlachova 100 Kč

Na tiskový fond darovali:

- krajané z Kvasilova na Volyni ze sbírky na svém setkání 1000 Kč - Olga Kadavá z Liběšic 300 Kč (kromě toho přispěla na fond Sdružení) - Jarmila a Vladimír Maňasovi z Liběšic 200 Kč - Anna Marešová-Skulová z Nového Jičína 100 Kč - manželé Stryjovi z Krnova 100 Kč - Anna Vojtíšková z Prahy 100 Kč - ing. Vladimír Kopta z Klatov 100 Kč - Doc. PhDr. Jaroslav Fiala z Plzně 50 Kč - Alexej Králíček z Hostouně 50 Kč - Marie Bastlová z Zubrnice 50 Kč - ing. Světlana Kulichová z Prahy 50 Kč
Oprava: v čísle 2/93-dary je nesprávně uvedeno Emilie Heřmanická z Mostu 150 Kč. Má být: Emilie Heřmanická z Mostu 150 Kč. Omlouváme se. Děkujeme vřele všem dárcům a znovu prosíme, abyste čitelně psali své JMÉNO, PŘIJMENÍ a BYDLIŠTĚ.

Dne 5. března 1993 nás opustil ve věku nedožitých 81 let krajan Jan PROSEK, rodák z Mirohoště, naposledy bytem v Praze Hloubětíně. Pravidelně se zúčastňoval všech setkání krajanů z Prahy a v Litoměřicích. Místo věčného odpočinku si určil v kraji, kde prožil větší část svého života, na malém hřbitůvku v Soběnicích u Litoměřic. Od členů rodiny jsme se dozvěděli, že jeho velkým přáním bylo navštívit ještě jednou Volyn. Toto přání se mu nesplnilo.

Miluše Dědková

Naše výročí

Na rok 1993 připadají významná výročí založení těchto obcí na Volyni:

130 let LUTHARDOVKA, újezd Dubno

125 let HLINSKO, újezd Rovno

PODHAJCE, újezd Dubno

120 let MARTINOVKA, újezd Rovno

PLECHOVA, újezd Žitomir

Setkání v regionech

TEPLICKO.

2.volyňský bal, který se konal 27. února, se ke spokojenosti všech vydařil. Tancechtivým vyhrávala kapela Doubravanka, bohatá tombola, pohoda a dobrá nálada přispěly ke sblížení krajanů starousedlíků s krajany nově přistěhovanými od Chernobylu v minulém a předminulém roce. Na úspěchu večera se podílela firma CEBUS, která nejen přispěla dary do tomboly, ale také zapůjčila autobus i s milým řidičem p. Kratochvílem, který účastníky baľu z Oseka, Duchcova a Krupky na bal přivezl a zase v pořádku odvezl domů. Firmě CEBUS a všem obětavým organizátorům patří vřelá díky. Václav Bižovský BRNĚNSKY A MORAVSKOKRUMLOVSKY region. Krajany z těchto regionů přivítala vesnice Braníšovice 6.března. O práci v regionech přednesli svoje zprávy J. Kučera a V. Pichrt. V bohaté diskusi zdůraznili účastníci nutnost více popularizovat činnost Sdružení, získávat ke spolupráci další krajany, shromažďovat všechny dokumenty svědčící o životě Čechů na Volyni, zdůraznit podíl volyňských Čechů v bojích druhé světové války. Za předsednictvo Sdružení byl přítomen prof. MUDr. Vladimír Dufek, CSc. V

kulturní části programu vystoupil s krásným programem dětský soubor pod vedením Václava Kačírka. Literární pásmo, v němž byly vzpomenuty významné mezníky v životě volyňských Čechů se všem líbilo. Šťastný dědeček František Veselý z Moravského Krumlova má tolik nadaných vnuků, že to vystačilo na dětskou kapelu, která na setkání vyhrávala. Všichni se cítili jako doma i zásluhou členek, které napekly cukroví i jiné dobroty. V podvečerních hodinách se účastníci jen neradi rozcáhleli, ale slíbili si, že se sejdou v květnu, tentokrát v Brně. Václav Kačírek

PRAHA.

Schůzky členů se budou konat vždy poslední čtvrtek v měsíci, tzn. 25.března, 29. dubna, 27. května a 24. června (POZOR, na letáčku bylo uvedeno nesprávné datum). Setkání se konají v budově vojenského hotelu Praha 6, Pod Juliskou 7, začátek je vždy ve 14,30 hod. Kromě toho připravil člen regionu VI. Nevkrla zajímavé pásmo diapositivů s doprovodným vyprávěním o Praze. Bude se konat dne 1. dubna od 15,00 hod. v sálku v ul. Podolské 31, Praha 4. Na všechna setkání jsou srdečně zváni nejen členové pražského regionu, ale i všech okolních.

Upozornění repatriantům z oblasti černobylské havarie

Dne 10. března se konala v Jirkově beseda spojená s poradou k problematice vaší adaptace. Poradu svolal náměstek ministra hospodářství České republiky ing. arch. Stanislav ŽALUD, který se jí také zúčastnil. Dále se poradě zúčastnili: starosta obce Jirkova, zástupci kanceláře prezidenta České republiky, krajané z lokalit Jirkova a Kovářská a funkcionáři Sdružení. Hlavními problémy zůstávají: získání občanství České republiky a finanční vyrovnání Ukrajiny s Vámi. Ing. Pavel Braha z uvedeného ministerstva Vám doporučuje, abyste zatím nežádali o uvolnění občanství Ukrajiny, protože podle nového zákona 40/92 Sb. můžete získat občanství České republiky až za 5 let a do této doby by jste neměli občanství žádné. Na uvedené poradě náměstek ministra přislíbil, že vyvine maximální úsilí k tomu, aby tyto dva hlavní problémy byly s kompetentními orgány vyřešeny.

Jiří Hofman

PANCEST

sděluje, že pro zájezd na Ukrajinu má ještě volná místa v autobusu KAROSA lux za 2 800 Kč.

O krajanech v USA a Kanadě

Začátkem března t.r. obdržel hospodář Sdružení milý dopis od našeho důvěrníka pro USA a KANADU George POSPISHILA z USA se šekem na 135 USD. Z této částky je 65 USD za příspěvky pro rok 1993 a zbytek jako dar na fond Sdružení: 5 USD od Jaroslava Nováka z Kanady a 65 USD od G.Pospishila. Posledně uvedená částka byla vlastně určena k hrazení nákladů, souvisejících s rozmnožováním a rozesláním Zpravodaje členům Sdružení na severoamerickém kontinentě, ale G. Pospishil je hradí ze svého. Zvláště potěší slova G.Pospishila, že Zpravodaj se našim krajanům líbí a pozorně ho čtou. Také jeho přání všem "pracovníkům" Sdružení mnoho zdaru v práci pro blaho SCVP, zdraví a všeho dobra.Srdečně děkujeme.

Apelujeme na naše krajany v USA a Kanadě, aby si opatřovali členské známky výhradně cestou G. Pospishila a nikoliv cestou svých známých v České republice. Dále oznamujeme, že Sdružení má založený devizový účet v České spořitelny v Praze I, Rytířská 29, poštovní směrovací číslo 110 00.Na tento účet je možno poukazovat částky v cizí měně i šeky. Správné číslo účtu (POZOR JE NEDÁVNO ZMĚNĚNO): 34833 (9019380-01) 222038. St.Tošner - hospodář

ZPRAVODAJ - vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Vychází jako občasník. Redakční rada: PhDr. Alena Sobotková, ing. Václav Petříček, CSc, prof.PhDr. Václav Židlický,CSc. Redaktorka: PhDr.Alena Sobotková, 100 00 Praha 10, Průběžná 56. Příspěvky zasílejte na výše uvedenou adresu vždy do 10. dne každého měsíce. Příspěvky nejsou honorovány. Nevyžádané příspěvky se nevracují. Podávání zásilek povoleno ředitelstvím pošt Praha č.j. 344/91 - P z 21. března 1991. Toto číslo vyšlo v březnu 1993. Nepronějné. Tiskne NEOSET Praha